സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം IX

കെ. ദാമോദരൻ

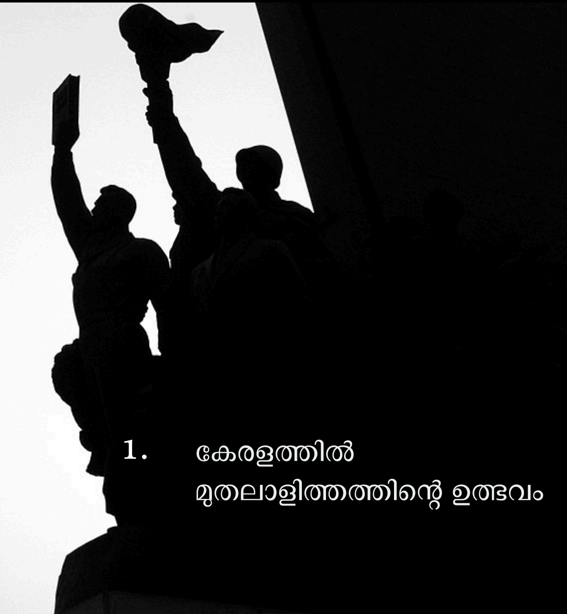

1. കേരളത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ: ഭാഗം IX

കെ. ദാമോദരൻ

(മലയാളം: രാഷ്ട്രീയം, ചരിത്രം)

കെ. ദാമോദരൻ എഡിറ്റോറിയൽ കമ്മിറ്റി

- ആന്റണി തോമസ്
- സി. എൻ. ജയദേവൻ
- എം. പി. അച്യുതൻ
- ഐ. വി. ശശാങ്കൻ
- ഡോ. വള്ളിക്കാവ് മോഹൻദാസ്

© 2009–2020 Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd., Trivandrum, owned by Communist Party of India, Trivandrum.

Printed editions published by Prabhatham Printing & Publishing Co. (P) Ltd.

First published in print media 2009.

The electronic versions are released under the provisions of Creative Commons Attribution By Share Alike license for free download and usage.

The electronic versions were generated from sources marked up in LaTeX in a computer running GNU/LINUX operating system. PDF was typeset using XeTeX from TeXLive 2020. The base font used was traditional script of Rachana, contributed by KH Hussain, et al. and maintained by Rachana Institute of Typography. The font used for Latin script was Linux Libertine developed by Philipp H. Poll.

Cover: Mansu Hill Grand Monument, a picture of sculpture by Jennybento. The image is taken from Wikimedia Commons and is gratefully acknowledged.

Sayahna Foundation

JWRA 34, Jagathy, Trivandrum, India 695014

URL: www.sayahna.org

ഉള്ളടക്കം

1 കേരളത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. . . 1

1

കേരളത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവം

I

ഏതാണ്ട് അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പ്, ക്രിസ്താബ്ദം 1498-ലെ മെയ്മാസത്തിലൊരുദിവസം, കോഴിക്കോട്ട് സാമൂതിരി മഹാരാജാവിന്റെ അരമനയിൽ ദീർഘകായനായ ഒരു വെള്ളക്കാരൻ ഹാജരാക്കപ്പെട്ടു. വാസ്കോഡഗാമ എന്നായിരുന്നു ആ പരദേശിയുടെ പേർ. മഹാരാജാവിനെ കുമ്പിട്ടു വണങ്ങിക്കൊണ്ട് ഗാമ പറഞ്ഞു:-

> "മഹാരാജാവേ, അങ്ങ് ഇന്ത്യയിലെ രാജാക്കന്മാരിൽ വച്ച് മഹാനും ശക്തനുമാണ്. അങ്ങയുടെ മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി കേട്ടറിഞ്ഞ പോർച്ചുഗീസ് രാജാവ് അങ്ങയുടെ സ്നേഹത്തിനും സൗഹാർദ്ദത്തിനുംവേണ്ടി കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്".

കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം സാമൂതിരി മഹാരാജാവ് പോർച്ചുഗലിലെ ഇമ്മാനുവൽ രാജാവിനു കൊടുക്കാൻ വേണ്ടി വാസ്കോഡഗാമയെ ഏല്പിച്ച കത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിച്ചു:-

> "എന്റെ രാജ്യം സന്ദർശിച്ച വാസ്കോഡഗാമ എന്നെ വളരെയധികം സന്തുഷ്ടനാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ രാജ്യത്തിൽ ധാരാളം കുരുമുളകും ഏലവും ഇഞ്ചിയും കറാമ്പൂവും രത്നങ്ങളുമുണ്ട്. താങ്കളുടെ രാജ്യത്തിൽനിന്ന് ഞാനാവശ്യപ്പെടുന്നത് സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും പവിഴവും പട്ടുകളുമാണ്".

അങ്ങനെ, കേരളവും പോർച്ചുഗലും തമ്മിൽ പുതിയ കച്ചവടബന്ധങ്ങളാരംഭിച്ചു. ലോകചരിത്രത്തിന്റെ ഗതിയെയാകെ മാറ്റി മറിച്ച ഒരു സംഭവവികാസമായിരുന്നു അത്.

കേരളവും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള കച്ചവടബന്ധങ്ങൾ അതിനുമുമ്പുമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്താബ്ദത്തിനു എട്ടു പത്തു നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കു മുമ്പുതന്നെ ഫിനീഷ്യക്കാർ കേരളത്തിൽ നിന്ന് ആനക്കൊമ്പ്, ചന്ദനത്തടി, കുരുമുളക് മുതലായ ചരക്കുകൾ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയിരുന്നതായി ചരിത്രകാരന്മാർ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഈജിപ്തുകാർ, ജൂതന്മാർ, ഗ്രീക്കുകാർ, റോമാക്കാർ തുടങ്ങിയ പലരും കേരളക്കരയുമായി കച്ചവടബന്ധങ്ങൾ പുലർത്തിയിരുന്നു. ഓട് തുടങ്ങിയ ലോഹങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ വിശേഷ സാമഗ്രികളും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും പട്ടുതുണിത്തരങ്ങളും മറ്റും യവന റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ധാരാളം പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ചിരുന്നു. നൂലുകൊണ്ടുള്ള വസ്തുങ്ങൾക്കു പുറമേ, എലിയുടേയും മറ്റും രോമം കത്രിച്ചെടുത്തുണ്ടാക്കിയ തുണിത്തരങ്ങൾ കേരളത്തിൽ അക്കാലത്തു നെയ്തുണ്ടാക്കിയിരുന്നു എന്നു ചില ചരിത്രകാരന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. റോമൻ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ തകർച്ചയ്ക്കുശേഷം ഈ കച്ചവടബന്ധത്തിനു വലിയ ഉലച്ചിൽ തട്ടി. പക്ഷേ, ക്രിസ്താബ്ദം 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭമായപ്പോഴേക്കും കേരളം അറബികളുമായും ചൈനക്കാരുമായും പുതിയ കച്ചവടബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരേയും അറബികളാണ് കേരളത്തിൽ വിദേശ വ്യാപാരത്തിന്റെ നേതൃത്വം വഹിച്ചത്. മുസ്ലീം കച്ചവടക്കാർ കേരളത്തിൽ നിന്ന് കുരുമുളകും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും മരുന്നുകളും മറ്റും യൂറോപ്പിലേക്കു കയറ്റി അയച്ചിരുന്നതു മദ്ധ്യപൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളിലൂടെ വെനീസ് വഴിക്കാണ്. വെനീസ് അക്കാലത്തു യൂറോപ്പിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖമായ ഒരു കച്ചവടകേന്ദ്രമായിരുന്നു. വെനീസിലെ കച്ചവടക്കാർ കേരളത്തിൽ നിന്ന് വരുന്ന ചരക്കുകൾ ജർമ്മൻ പട്ടണങ്ങളിലെ കച്ചവടക്കാർക്കു വിറ്റ് നല്ല ലാഭമുണ്ടാക്കും. ജർമ്മൻ കച്ചവടക്കാർ അവയെ യൂറോപ്പിലാകെ വിതരണംചെയ്യും. അവരും പിടിപ്പതു ലാഭം സമ്പാദിക്കും. അങ്ങനെ, യൂറോപ്പിലെ ഉപഭോക്താക്കളുടെ കയ്യിലെത്തുമ്പോഴേക്കും ചരക്കുകളുടെ വില പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടാവും.

ലാഭം പങ്കിടുന്ന കാര്യത്തിൽ യൂറോപ്യൻ കച്ചവടക്കാരും വെനീഷ്യൻ കച്ചവടക്കാരും തമ്മിൽ മത്സരങ്ങളാരംഭിച്ചു. ഈ കച്ചവടമത്സരങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഗുഡ്ഹോപ്പ് മുനമ്പുവഴിയായി പൗരസ്ത്യരാജ്യങ്ങളിലേക്കു പുതിയൊരു ജലമാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള പരിശ്രമങ്ങളുണ്ടായത്. അങ്ങനെയാണ് ഒടുവിൽ, 1498 മെയ്മാസത്തിൽ വാസ്കോഡഗാമ കോഴിക്കോട്ടെത്തിയത്.

ഗാമയുടെ വിജയത്തിന്റെ ചരിത്രപ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി ലിയോ ഹ്യൂബർമാൻ തന്റെ 'മനുഷ്യന്റെ ഭൗതികസമ്പത്ത്' എന്ന പുസ്തകത്തിലെഴുതുന്നു:-

> "പൗരസ്ത്യനാടുകളിലേക്കുള്ള ഗതാഗമാർഗ്ഗത്തിൽ പണമുണ്ടായിരുന്നു—ഒരു പാടു പണം. വാസ്കോഡഗാമയുടെ ഒന്നാമത്തെ ഇന്ത്യൻ യാത്രയിൽ കിട്ടിയ ലാഭം 6000 ശതമാനമാണ്! ആപല്ക്കരമല്ലെങ്കിലും ആദായകരമായ ഈ യാത്രയ്ക്കു മറ്റു കപ്പലുകളും തയ്യാറായതിൽ അത്ഭുതമുണ്ടോ? കച്ചവടം പതിന്മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു. വെനീസ് ഈജിപ്തിലെ സുൽത്താനിൽനിന്നു കൊല്ലംതോറും 4,20,000 റാത്തൽ കുരുമുളകാണ് വാങ്ങിയിരുന്നത്. ഇപ്പോളാകട്ടെ, പോർച്ചുഗലിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോകുന്ന ഒരൊറ്റ കപ്പലിൽ മാത്രം 2,00,000 റാത്തലുണ്ട്! പൗരസ്ത്യ രാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള പഴയ വഴി തുർക്കികൾ പിടിച്ചടക്കിയാലെന്താണ്? വെനീസുകാർ അമിതമായ വിലകൾ ചുമത്തിയാലെന്താണ്? പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളിലേക്ക് ഗുഡ് ഹോപ്പ് മുനമ്പിലൂടേയുള്ള ഗതാഗതമാർഗ്ഗം യൂറോപ്യൻ കച്ചവടക്കാരെ തുർക്കികളുടെ സന്നസ്സിൽനിന്നും വെനീസുകാരുടെ കുത്തകയിൽ നിന്നും വിമുക്തരാക്കി".

1499 സെപ്തമ്പറിൽ ഒരു കച്ചവടക്കപ്പൽ നിറയെ ചരക്കുകളുമായി ഗാമ ലിസ്ബണിൽ മടങ്ങിയെത്തി. 'ആപല്ക്കരമെങ്കിലും ആദായകരമായ' ഈ യാത്രയിൽ ഒട്ടാകെ ചെലവായതിന്റെ 60 ഇരട്ടി വിലപിടിച്ച ചരക്കുകൾ ആ ഒരൊറ്റ കപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നു!

ലാഭം സമ്പാദിക്കാനുള്ള ഈ എളുപ്പവഴി യൂറോപ്പിലെ മുഴുവൻ കച്ചവടക്കാരേയും തട്ടിയുണർത്തി. പോർച്ചുഗൽ, ഹോളണ്ട്, ഫ്രാൻസ്, ഇംഗ്ലണ്ട്—എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും കേരളത്തിലേക്കു തുരുതുരേ കപ്പലുകൾ വരാൻ തുടങ്ങി. ഇന്ത്യയും യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ പുതിയ കച്ചവടബന്ധങ്ങളാരംഭിച്ചു. കച്ചവടമത്സരം രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിന്നുവേണ്ടിയുള്ള വടംവലികൾക്കു വഴിവച്ചുകൊടുത്തു. ഇന്ത്യൻ നാടുവാഴി രാജാക്കന്മാർക്കിടയിലുള്ള സ്പർദ്ധകളെ ചൂഷണംചെയ്തുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയുടെ മണ്ണിൽവച്ച് യൂറോപ്യൻ കച്ചവടക്കാർ പരസ്പരം മത്സരിക്കുകയും യുദ്ധംവെട്ടുകയും ചെയ്തു. ഈ മത്സരങ്ങളിലും യുദ്ധങ്ങളിലും അവസാനമായി വിജയം നേടിയത് ഇംഗ്ലീഷുകാരാണ്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യകാലമായപ്പോഴേക്കും ബ്രിട്ടീഷുകാർ തങ്ങളുടെ യൂറോപ്യൻ പ്രതിയോഗികളേയും ഇന്ത്യാക്കാരായ ഭരണാധികാരികളേയും എല്ലാം തോല്പിച്ച് ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം കരസ്ഥമാക്കി.

II

കേവലം കച്ചവടപരമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളോടുകൂടിയാണ് 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഈസ്റ്റിൻഡ്യാ കമ്പനി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. ബ്രിട്ടീഷു വ്യവസായച്ചരക്കുകൾ വിറ്റഴിക്കുക എന്നതായിരുന്നില്ല, ഇന്ത്യയിൽനിന്നു ചരക്കുകൾ വാങ്ങി യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിൽ വിറ്റു ലാഭം സമ്പാദിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഉദ്ദേശ്യം. കുരുമുളക്, ഏലം തുടങ്ങിയ കാർഷികവിളകൾക്കു മാത്രമല്ല, ഇന്ത്യയിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട തുണിച്ചരക്കുകൾ, സില്ക്കു തുണികൾ മുതലായവയ്ക്കും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ നല്ല ഡിമാൻഡുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ഈ ചരക്കുകൾ വാങ്ങണമെങ്കിൽ പകരമെന്തെങ്കിലും കൊടുക്കണ്ടേ? രോമത്തുണിയല്ലാതെ ബ്രിട്ടനിൽ മറ്റൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയുടേതുപോലുള്ള മേത്തരം തുണിത്തരങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ബ്രിട്ടൻ ഒരു കാർഷികരാജ്യമായിരുന്നു. ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളൊന്നും ആവിർഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യൻ ചരക്കുകൾക്കു പകരമായി സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും കൊടുക്കുകയല്ലാതെ ഗത്യന്തരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊല്ലംതോറും 30,000 പവൻ വിലപിടിച്ച സ്വർണ്ണവും വെള്ളിയും ഇന്ത്യയിലേക്കു കയറ്റി അയയ്ക്കാൻ ഈസ്റ്റിൻഡ്യാ കമ്പനിക്കു അധികാരം നല്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യമായപ്പോഴേക്കും ഈ സ്ഥിതിയിലൊരു മാറ്റം വന്നു. ഇന്ത്യയുടെ രാഷ്ട്രീയ മേധാവിത്വം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കൈയിലായി. രാഷ്ട്രീയാധികാരമുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിൽനിന്നുതന്നെ പലതരത്തിലും സ്വത്തുക്കൾ കൊള്ളയടിച്ചുണ്ടാക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷു കച്ചവടക്കാർക്കു സാധിച്ചു. ഇപ്രകാരം ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കൊള്ളയടിച്ചു കടത്തിക്കൊണ്ടുപോയ പണവും മറ്റു സ്വത്തുക്കളുമാണ് ബ്രിട്ടനിൽ വ്യവസായവിപ്ലവത്തിന്നു പ്രചോദനം നല്കിയത്.

18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ട നൂൽനൂല്പു യന്ത്രത്തിന്റേയും നെയ്ത്തു യന്ത്രത്തിന്റേയും സഹായത്തോടുകൂടി ഇന്ത്യയിലേതിനേക്കാൾ പരിഷ്കരിച്ച തുണിത്തരങ്ങൾ നിർമ്മിക്കാൻ ബ്രിട്ടന്നു സാധിക്കുമെന്നായി. ക്രമത്തിൽ, അതേവരെ തുണി ഇറക്കുമതി ചെയ്തു ബ്രിട്ടൻ അന്യനാടുകളിലേക്കു തുണി കയറ്റി അയയ്ക്കുന്ന രാജ്യമായി മാറി. അതോടെ മുതലാളികളുടെ സ്വഭാവത്തിൽത്തന്നെ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. കച്ചവട മുതലാളികളുടെ സ്ഥാനത്ത് വ്യവസായ മുതലാളികൾ ആവിർഭവിച്ചു. ഈ പരിവർത്തനം ഇന്ത്യയുടെ സാമ്പത്തികരംഗത്തിലുണ്ടാക്കിയ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ നിർണ്ണായകമാണ്. ഉയർന്ന സാങ്കേതികരീതികളുപയോഗിച്ചു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷു ചരക്കുകൾ വിദൂരങ്ങളായ ഉൾനാടുകളിൽപോലും കടന്നുചെന്ന് ഇന്ത്യയുടെ കൈ വേലകളേയും കൈത്തൊഴിലുകളേയും പോരിന്ന് വിളിച്ചു. കൈകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കുകൾക്കു യന്ത്രംകൊണ്ടുണ്ടാക്കുന്ന ചരക്കുകളോട് മാർക്കറ്റിൽ കിടപിടിക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. വില കൂടിയ ചരക്കുകൾ വില കുറഞ്ഞ ചരക്കുകളുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുകുത്തി. ആധുനിക വ്യവസായങ്ങളുമായി മത്സരിക്കാൻ കഴിയാതെ ഇന്ത്യയുടെ കൈവേലകളും കൈത്തൊഴിലുകളും തകരാൻ തുടങ്ങി. മാർക്സും ഏംഗെൽസും തങ്ങളുടെ 'കമ്യൂണിസ്റ്റ് മാനിഫെസ്റ്റോ'വിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ, 'എല്ലാ ചൈനീസു മതിലുകളേയും ഇടിച്ചു നിരപ്പാക്കാനും വിദേശീയരെ അതികഠിനമായി വെറുക്കുന്ന അപരിഷ്കൃതരെ മുട്ടുകുത്തിക്കാനും വേണ്ടി മുതലാളിത്തം പ്രയോഗിക്കുന്ന പീരങ്കി സ്വന്തം ചരക്കുകളുടെ ലാഭവിലയാണ്".

എന്നാൽ, സാങ്കേതിക വൈദഗ്ദ്ധ്യമുപയോഗിച്ചു കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കു ചരക്കുകൾ വില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു മാത്രമല്ല ബ്രിട്ടീഷുകാർ വിജയിച്ചത്. ഭരണാധികാര ശക്തിയേയും അവർ സമർത്ഥമായി ഉപയോഗിച്ചു. 'ഇന്നത്തെ ഇന്ത്യ' എന്ന തന്റെ സുപ്രസിദ്ധ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പാമ്ദത്ത് ഇംഗ്ലണ്ടിലെ പാർലമെണ്ടു റിപ്പോർട്ടുകൾ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക:-

> "1840-ലെ പാർലമെണ്ടറി അന്വേഷണക്കമ്മിറ്റിയുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: 'ഇന്ത്യയിൽ ഇറക്കുമതിചെയ്ത ബ്രിട്ടീഷു പരുത്തിത്തുണികൾക്കും സില്ക്കുകൾക്കും 3 1/2 ശതമാനവും രോമത്തുണികൾക്കു 2 ശതമാനവും ചുങ്കം മാത്രമാണ് കൊടുക്കേണ്ടിവന്നത്. എന്നാൽ, ഇന്ത്യയിൽനിന്ന് ബ്രിട്ടനിൽ ഇറക്കുമതി ചെയ്ത പരുത്തിത്തുണികൾക്ക് 10 ശതമാനവും സില്ക്കു തുണികൾക്ക് 20 ശതമാനവും രോമത്തുണികൾക്ക് 30 ശതമാനവും ചുങ്കം കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു.
>
> "ഇങ്ങനെ, യന്ത്രവ്യവസായത്തിന്റെ സാങ്കേതിക മേന്മയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രമല്ല, ബ്രിട്ടീഷുകാർ പ്രവർത്തിച്ചത്. ഭരണകൂടത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ബ്രിട്ടീഷു താൽപ്പര്യങ്ങൾക്ക് സ്വതന്ത്രമായി വികസിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകകൂടി ചെയ്തു. അതായത്, ബ്രിട്ടീഷുല്പന്നങ്ങളെ ഇന്ത്യയിൽ കൊണ്ടുവന്ന് നിർബാധം വിറ്റഴിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായി. അതേസമയത്ത് ഇന്ത്യൻ ചരക്കുകൾ ബ്രിട്ടനിലേക്കോ മറ്റു യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കോ കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നതിൽ വളരെയധികം തടസ്സങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതാനും. അതിന്നു പറ്റിയ എല്ലാത്തരം നിയമങ്ങളും അവർ സൃഷ്ടിച്ചുവച്ചു. ഇപ്രകാരം ബ്രിട്ടീഷു വ്യവസായികൾ ഇന്ത്യൻ വിപണികളെ പിടിച്ചടക്കുകയും ഇന്ത്യൻ വ്യവസായം ഗതിമുട്ടി നശിച്ചുപോകുകയും ചെയ്തു.
>
> "പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിലാണ് ഈ പദ്ധതി നിർണ്ണായകമായ വിധത്തിൽ നടപ്പിലാക്കപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ, അതിന്റെ ഫലങ്ങൾ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മുഴുവനും മാത്രമല്ല, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽപ്പോലും തുടർന്നു നിലനിന്നു. ബ്രിട്ടീഷു നിർമ്മാതാക്കളുടെ ത്വരിതമായ പുരോഗതിയോടൊപ്പം ഇന്ത്യയുടെ വ്യവസായങ്ങൾ അധഃപതിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു.
>
> "1814 നും 1835 നുമിടയിൽ പ്രതിവർഷം ഇന്ത്യയിലിറക്കുമതിചെയ്യപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷ് പരുത്തിത്തുണിച്ചരക്കുകൾ 10 ലക്ഷം വാരയിൽ നിന്ന് 5 കോടി 10 ലക്ഷം വാരയായി വർദ്ധിച്ചു. ഇതേകാലത്ത് ബ്രിട്ടനിൽ ഇറക്കുമതിചെയ്യപ്പെട്ട ഇന്ത്യൻ പരുത്തിത്തുണിച്ചരക്കുകൾ 12 1/2 ലക്ഷം പീസിൽ നിന്ന് 3 ലക്ഷത്തി ആറായിരം പീസായി കുറഞ്ഞു. 1844 ആയപ്പോഴേക്കും അതു വെറും 63,000 പീസ് മാത്രമായിത്തീർന്നു.
>
> "വിലകളിലുണ്ടായ വ്യത്യാസങ്ങളും ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. 1815 നും 1832 നുമിടയിൽ ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് കയറ്റുമതിചെയ്ത ചരക്കുകളുടെ വില 13 ലക്ഷം പവനിൽ നിന്ന് 1 ലക്ഷം പവനായി ചുരുങ്ങി. അതായത്, 17 കൊല്ലം കൊണ്ട് വ്യാപാരത്തിന്റെ 13-ൽ 12 ഭാഗം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇതേകാലത്തു ഇന്ത്യയിൽ ഇറക്കുമതിചെയ്യപ്പെട്ട ബ്രിട്ടീഷു തുണിത്തരങ്ങളുടെ വില 26,000 പവനിൽനിന്ന് 4 ലക്ഷം പവനായി ഉയർന്നു. അതായത്, 16 മടങ്ങു വർദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങനെ, നൂറ്റാണ്ടുകളായി ലോകത്തിലെ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലേക്കും പരുത്തിത്തുണികൾ കയറ്റി അയച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഇന്ത്യ 1850 ആയപ്പോഴേക്കും ഒട്ടാകെയുള്ള ബ്രിട്ടീഷു തുണിച്ചരക്കുകളുടെ കാൽ ഭാഗം ഇറക്കുമതിചെയ്യുന്ന ഒരു രാജ്യമായി മാറി.
>
> "യന്ത്രത്തിൽ നിർമ്മിച്ച വസ്ത്രങ്ങൾ നെയ്ത്തുകാരെ നശിപ്പിച്ചതുപോലെ യന്ത്രത്തിലുണ്ടാക്കിയ നൂല് നൂല്പുകാരേയും നശിപ്പിച്ചു. 1818 നും 1836 നുമിടയിൽ ബ്രിട്ടനിൽനിന്ന് ഇന്ത്യയിലേക്കു കയറ്റി അയച്ച യന്ത്ര നിർമ്മിതമായ പരുത്തി നൂല് 5500 ഇരട്ടികണ്ടു വർദ്ധിച്ചു. സില്ക്ക്, രോമത്തുണികൾ, ഇരുമ്പ്, കളിമൺ പാത്രങ്ങൾ, ഗ്ലാസ്, കടലാസ് തുടങ്ങിയ മറ്റുല്പന്നങ്ങൾക്കും ഇതേ വിധിതന്നെയാണുണ്ടായത് എന്നു കാണാം".

ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെ കേരളത്തിലും ഇങ്ങനെയൊക്കെത്തന്നെയാണുണ്ടായത്.

III

പോർച്ചുഗീസുകാർ, ഡച്ചുകാർ, ഇംഗ്ലീഷുകാർ തുടങ്ങിയ വിദേശീയരുമായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ ആദ്യകാലത്ത് പ്രത്യേകിച്ചും, കേരളത്തിലെ ചരക്കുല്പാദനത്തേയും കച്ചവടത്തേയും പൂർവ്വാധികം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയാണ് ചെയ്തത്. ഈ അഭിവൃദ്ധി മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളോളം കാലം നിലനിന്നു. 1698 നും 1702 നുമിടയിലുള്ള 4 വർഷക്കാലത്തു കേരളത്തിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലണ്ടിലേക്കു 2 കോടി 75 ലക്ഷം റാത്തൽ കുരുമുളക് കയറ്റി അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി എന്നു കാണുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റു കയറ്റുമതികളും വർദ്ധിച്ചു.

ആദ്യകാലത്ത് കേരളത്തിലെ ചരക്കുകൾ കൊടുത്തു പകരം യൂറോപ്പിലെ ചരക്കുകൾ വാങ്ങുകയായിരുന്നു പതിവ്. പണത്തിന്നു വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ, കച്ചവടം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടപ്പോൾ പണത്തിന്റെ ഉപയോഗവും വർദ്ധിച്ചു. 1657-ൽ കേരളം സന്ദർശിച്ച വിസെൻസോ മരിയാ എന്ന യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരി താൻ കണ്ട നാണ്യങ്ങളേപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. കണ്ണൂർ, കോഴിക്കോട്, കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ എന്നീ നാലു രാജ്യങ്ങൾക്കും സ്വന്തമായ നാണ്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും അവയുടെ വിലകൾ വ്യത്യസ്തങ്ങളായിരുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം പറയുന്നു. മുഖ്യമായ നാണ്യം പണം എന്ന പേരിലാണറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒരു പണം സുമാർ രണ്ടു ഷില്ലിങ്ങിന്നു സമമായിരുന്നു എന്നു 1800-ൽ കേരളം സന്ദർശിച്ച ഡോക്ടർ ബുക്കാനൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള കൊള്ളക്കൊടക്കലുകൾ ചരക്കുല്പാദനത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. കച്ചവടക്കാരുടെ പ്രാധാന്യം വർദ്ധിച്ചു. അവർ ബുദ്ധിമുട്ടുന്ന ഉല്പാദകർക്കു മുൻകൂട്ടി പണം കൊടുക്കുകയും ഉല്പന്നങ്ങൾ തയ്യാറായാൽ അവയേറ്റെടുത്തു വിറ്റ് ധാരാളം ലാഭം സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ കച്ചവട മുതലാളികളാണ് മാർക്കറ്റു വിലകളെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത്.

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും മലബാറും കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ മേധാവിത്വത്തിലായി. എങ്കിലും, പഴയ സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയും പഴയ ഉല്പാദന രീതിയും വലിയ മാറ്റങ്ങളൊന്നും കൂടാതെ അപ്പോഴും നിലനിന്നുപോന്നു. ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വ്യവസായ വിപ്ലവത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെ കേരളത്തിലും കച്ചവടമുതലാളിത്തം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അത്.

ക്രിസ്താബ്ദം 1800-ൽ ഇന്ത്യയിലെ ഗവർണർ ജനറൽ വെല്ലെസ്ലി പ്രഭു തെക്കേ ഇന്ത്യയിലെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയേപ്പറ്റി അന്വേഷിച്ചു റിപ്പോർട്ടുചെയ്യാൻ വേണ്ടി ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയിലെ ഒരുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന ഡോക്ടർ ഫ്രാൻസിസ് ബുക്കാനനെ നിയോഗിച്ചയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. മദ്രാസിൽനിന്നു പുറപ്പെട്ടു കർണാടകം, മൈസൂർ, കോയമ്പത്തൂർ, കൊച്ചി, മലബാർ, കാനറാ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിലെല്ലാം വളരെയേറെ ചുറ്റി സഞ്ചരിച്ചു കാര്യങ്ങൾ നേരിട്ടു കണ്ടുപഠിച്ചതിന്നുശേഷം തന്റെ യാത്രാനുഭവങ്ങളേപ്പറ്റിയും അന്വേഷണഫലങ്ങളേപ്പറ്റിയുമുള്ള ഒരു ഡയറി മൂന്നു വാല്യങ്ങളിലായി ഡോക്ടർ ബുക്കാനൻ പ്രസിദ്ധംചെയ്തു. കേരളക്കരയുടെ അന്നത്തെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയുടെ ഏതാണ്ടൊരു രൂപം ഈ പുസ്തകത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും.

കേരളത്തിലക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന വിവിധങ്ങളായ കൈവേലകളേപ്പറ്റിയും കൈത്തൊഴിലുകളേപ്പറ്റിയും കുടിൽ വ്യവസായങ്ങളേപ്പറ്റിയും ബുക്കാനൻ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇരുമ്പ്, തുണി, എണ്ണ, മെഴുകുതിരി, വള, നീലം, ചായങ്ങൾ, ലേസ്, കയറുല്പന്നങ്ങൾ തുടങ്ങിയ സാമഗ്രികൾ നിർമ്മിക്കുന്ന പലതരം വ്യവസായങ്ങളും അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നു. പരിഷ്കരിച്ച യന്ത്രങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്കിലും, ഏറ്റവും വിദഗ്ദ്ധമായ രീതിയിൽ ഈ തൊഴിലുകളെല്ലാം നടത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്ന്, ഏറനാട്-വള്ളുവനാട്-പാലക്കാട് പ്രദേശങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ഇരുമ്പുല്പാദന വ്യവസായത്തെപ്പറ്റി ബുക്കാനൻ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. പിക്കാസുകൊണ്ടാണ് ഇരുമ്പയിർ കുഴിച്ചെടുത്തിരുന്നത്. മരപ്പാത്തി, അടുപ്പ്, പുകക്കുഴൽ, ഉല എന്നിങ്ങനെ ഇരുമ്പു ശുദ്ധിചെയ്തെടുക്കുന്ന ഉപകരണത്തിന്റെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളേപ്പറ്റിയും അവയുപയോഗിക്കുന്ന രീതിയേപ്പറ്റിയും ഒരു ചിത്രത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി വിസ്തരിച്ചു വിവരിച്ചതിന്നുശേഷം ബുക്കാനൻ എഴുതുന്നു:-

> "...63 റാത്തൽ വീതം തൂക്കമുള്ള 10 ചാക്ക് കരി മുകളിലുള്ള പുകക്കുഴലിൽ ഇടുന്നു. കരിക്കു തീ കൊടുത്താൽ ഉല പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങും. അതോടെ മുൻകൂട്ടി തയ്യാറാക്കിവെയ്ക്കപ്പെട്ടതും 2160 റാത്തൽ തൂക്കം വരുന്നതുമായ ഇരുമ്പുപൊടി ഉരുക്കുവാൻ ആരംഭിക്കുകയായി. 20 ചാക്കു കരി കൂടി ഉപയോഗിക്കേണ്ടിവരും. ഇടവിടാതെ 24 മണിക്കൂറും പ്രവൃത്തി നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കണം. രണ്ടോ മൂന്നോ പേർ മാറി മാറി ഉല ചലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും. പ്രധാന പ്രവൃത്തിക്കാരൻ തീ കത്തിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം മനസ്സിരുത്തുകയും ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ കരിയും ഇരുമ്പുപൊടിയും ചേർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ, വിഘ്നമൊന്നും കൂടാതെ പ്രവൃത്തി നടക്കുന്നു. ഇരുമ്പ് ഉരുകിരൂപപ്പെട്ടാൽ അടുപ്പിന്റെ പിൻഭാഗത്തുള്ള ദ്വാരം അടച്ചു മണ്ണ് എടുക്കുകയും സ്ഫടികതുല്യമായ പ്രസ്തുത വസ്തുവിന്ന് ഒഴുകുവാൻ വഴിയുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇരുമ്പിന്റെ അംശം അതിൽ ധാരാളമുണ്ടായിരിക്കും. അപൂർണ്ണമായ ഈ നിർമ്മാണസമ്പ്രദായത്തിന്ന് ഇതിലധികം പരിശുദ്ധിയുണ്ടാക്കാൻ സാധ്യമല്ല. പിന്നീട് ഉല എടുക്കുകയും അടുപ്പിന്റെ മുൻഭാഗത്തു തേവിയ മണ്ണ് നീക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. കത്തിക്കഴിയാറായ കരി വേർതിരിക്കുകയും വെള്ളമൊഴിച്ചു കെടുത്തിവയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉരുക്കപ്പെട്ട ഇരുമ്പ് 24 മണിക്കൂർ നേരം തണുക്കുന്നതിന്നായി മണലിൽത്തന്നെ നിറുത്തുന്നു. നിർമ്മാണത്തിന്റെ വിജയമനുസരിച്ച് 8 മുതൽ 10 തുലാം വരെ ഇരുമ്പുണ്ടായിരിക്കും അതിൽ. അതായത്, 256 മുതൽ 384 റാത്തൽ വരെ. ഉരുകിയ ഇരുമ്പു തണുത്തുകഴിഞ്ഞാൽ ഒരു വലിയ ചുറ്റികകൊണ്ടടിച്ച് അതിനെ കഷണങ്ങളാക്കി മുറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു..."

ഈ നിർമ്മാണസമ്പ്രദായം അപരിഷ്കൃതമായിരുന്നു എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. എങ്കിലും, കേരളീയരുടെ കൈവിരുത് എത്ര അത്ഭുതകരമായിരുന്നു എന്ന് ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ, കുഴിച്ചെടുത്തു ശുദ്ധിചെയ്ത ഇരുമ്പ് പലതരം പണിത്തരങ്ങൾക്കും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ കൈത്തൊഴിലിലേർപ്പെട്ടിരുന്നവർ കൊല്ലൻ, പെരുങ്കൊല്ലൻ മുതലായ പേരുകളിലാണറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. കേരളത്തിലെ മിക്ക ഗ്രാമങ്ങളിലും അവരുടെ ആലകളുണ്ടായിരുന്നു. വീട്ടിലും കാട്ടിലും പാടത്തും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന എല്ലാത്തരം ഇരുമ്പുപകരണങ്ങളും അവരിൽനിന്നു ലഭിച്ചിരുന്നു.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും വിദേശങ്ങളിൽനിന്നു കുറഞ്ഞ വിലയ്ക്കുള്ള ഇരുമ്പുപണിത്തരങ്ങൾ ധാരാളമായി ഇറക്കുമതിചെയ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ കേരളക്കരയിലെ ഇരുമ്പു വ്യവസായം തകർച്ചയിലേക്കു നീങ്ങി. അധുനിക യന്ത്രങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ കുടിൽ വ്യവസായം മുട്ടുകുത്തി. കൊല്ലന്മാരും പെരുങ്കോല്ലന്മാരും പാപ്പരാവാൻ തുടങ്ങി.

ഇതുതന്നെയാണ് നെയ്ത്തുവ്യവസായത്തിന്നും സംഭവിച്ചത്. പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽപ്പോലും തുണിയുടെ കാര്യത്തിൽ കേരളം സ്വയംപര്യാപ്തമായിരുന്നു. ക്രിസ്താബ്ദം 1800-ൽ കൊല്ലങ്കോട്ടും അതിന്റെ ചുറ്റുപാടുമായി 5582 നെയ്ത്തുതറികളുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ബുക്കാനൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. കോഴിക്കോട്ട്, 344 നെയ്ത്തുകാർ 237 തറികളുപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് മാസംതോറും 72 വാര നീളമുള്ള 468 പീസ് തുണി നെയ്തുണ്ടാക്കിയിരുന്നുവത്രേ. ഇതുപോലെ കേരളത്തിലെ മിക്ക പ്രദേശങ്ങളിലും നെയ്ത്തുവ്യവസായമുണ്ടായിരുന്നു.

കൈത്തറി നെയ്ത്ത് അതിപുരാതനമായ ഒരു വ്യവസായമാണ്. ആദ്യകാലത്ത് കുഴിത്തറികൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. കുടുംബത്തിലെ എല്ലാ അംഗങ്ങളും ഒത്തൊരുമിച്ച് പത്തു മണിക്കൂർ പണിയെടുത്താൽ കഷ്ടിച്ച് ഒരു വാരത്തുണി നെയ്തുതീരും. കൈത്തറിനെയ്ത്തു തുടങ്ങിയപ്പോൾ അത്രയും സമയംകൊണ്ട് രണ്ടു വാര നെയ്യാമെന്നായി. നൂൽ സമ്പാദിക്കുക, നെയ്തുകഴിഞ്ഞ ചരക്കു വിറ്റഴിക്കുക—ഇതു രണ്ടും നെയ്ത്തുകാർതന്നെ ചെയ്യേണ്ടി വന്നിരുന്നു. രണ്ടിലേതെങ്കിലുമൊന്നിന്നു വിഷമം നേരിട്ടാൽ നെയ്ത്തുകാരൻ പട്ടിണിയാവും. ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് പണക്കാരായ ഇടത്തട്ടുകാരും കച്ചവടക്കാരും രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. അവർ വിഷമിക്കുന്ന നെയ്ത്തുകാർക്കു കടംകൊടുക്കുകയോ നൂൽ വാങ്ങിക്കൊടുക്കുകയോ ചെയ്യും, എന്നിട്ട്, തുണി നെയ്തുകഴിഞ്ഞാൽ അതു ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്കു വിറ്റ് ലാഭമുണ്ടാക്കും. ക്രമത്തിൽ മറ്റൊരു സമ്പ്രദായംകൂടിയാവിർഭവിച്ചു. പണക്കാർ പണം മുടക്കി സ്വന്തം വീട്ടിൽ തറികൾ സ്ഥാപിക്കുകയും നെയ്ത്തുകാരെ നിറുത്തി പണിയെടുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. പണിക്കാർക്ക് ദിവസക്കൂലി മാത്രം കൊടുത്തു ഉല്പന്നം മുഴുവനും സ്വയം വിറ്റു കാശാക്കുകയും ചെയ്യും. കടത്തിൽ മുങ്ങിയവരും സ്വന്തമായി തറിയിട്ട് ഉല്പാദനം നടത്താൻ കഴിവില്ലാത്തവരുമായ നെയ്ത്തുകാർ പണക്കാരുടെ തറികളിൽ പണിയെടുത്തു കൂലി വാങ്ങാൻ നിർബന്ധരാവും. ഇങ്ങനെയാണ് നെയ്ത്തുശാലകളാവിർഭവിച്ചത്. നെയ്ത്തുശാലകൾ നെയ്ത്തു വ്യവസായത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി.

വിവിധ വർണ്ണങ്ങളിൽ ഭംഗിയേറിയ കരകളും കസവുമുള്ള പലതരം മുണ്ടുകളും പാവുമുണ്ടുകളും നിർമ്മിക്കാൻ കേരളത്തിലെ നെയ്ത്തുകാർക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ചായപ്പണിക്കു ഇന്നത്തേപ്പോലെ കെമിക്കൽ വ്യവസായങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കടുക്കയരച്ച് കറപ്പുനിറമുമുണ്ടാക്കും. ചപ്പങ്ങത്തിൽനിന്നു ചുവപ്പും പിലാവിന്റെ തോലിൽനിന്നു മഞ്ഞയും അമരച്ചെടിയിൽനിന്നു നീലവുമുണ്ടാക്കും. ഇതിലെല്ലാം അസാമാന്യമായ വൈദഗ്ദ്ധ്യമാണവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. തുണിത്തരങ്ങൾക്കു ഭംഗിമാത്രമല്ല, നല്ല ഈടും നല്ല ഉറപ്പുമുണ്ടായിരുന്നു.

യൂറോപ്യൻ മില്ലുകളിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട വിലകുറഞ്ഞ തുണിച്ചരക്കുകൾ കേരളത്തിലെ ഉൾനാടുകളിലേക്കിറങ്ങിവരാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ നമ്മുടെ പ്രാചീനമായ നാടൻ നെയ്ത്തുവ്യവസായത്തിന്റെ നട്ടെല്ലൊടിഞ്ഞു. മിൽത്തുണികളോടു മത്സരിക്കാൻ കഴിയാതെ നെയ്ത്തുകാർ പാപ്പരാവാൻ തുടങ്ങി. കേരളത്തിലെ ഗ്രാമീണരുടെയിടയിൽപ്പോലും ലങ്കാഷയറിലും മാഞ്ചെസ്റ്ററിലും നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട തുണിച്ചരക്കുകൾ ധാരാളമായി പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങി.

നെയ്ത്തുവ്യവസായം മാത്രമല്ല, പായനെയ്ത്ത്, എണ്ണയാട്ട്, വള, മെഴുകുതിരി, നീലം, ചായങ്ങൾ, കസവുകൾ, പാത്രങ്ങൽ, കയറുല്പന്നങ്ങൾ, ചൂരൽ പണിത്തരങ്ങൾ, ഓലക്കുട, കണ്ണാടി, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയ നിരവധി കുടിൽ വ്യവസായങ്ങൾ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷു വ്യവസായച്ചരക്കുകളുടെ ഇറക്കുമതിയും പ്രചാരവും ആ കുടിൽവ്യവസായങ്ങളെയെല്ലാം ശ്വാസം മുട്ടിച്ചു. കൊല്ലനും പെരുങ്കൊല്ലനും മരാശാരിയും മൂശാരിയും തട്ടാനും ചെമ്പോട്ടിയും—അങ്ങനെ കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലാത്ത സ്ഥാനങ്ങൾ വഹിച്ചുപോന്ന മറ്റു തൊഴിലുകാരും അധഃപതിച്ചു. നിത്യോപയോഗസാമഗ്രികൾക്കുപോലും നമ്മുടെ നാട്ടുകാർക്കു വിദേശികളെ ആശ്രയിച്ചേ തീരുവെന്നായി.

IV

വ്യാവസായികരംഗത്തിലുണ്ടായ ഈ മാറ്റങ്ങൾ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക-രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥയിലൊട്ടുക്കുമുണ്ടായ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ നെയ്ത്തുകാരനും ആശാരിയും മൂശാരിയും പെരുങ്കൊല്ലനും മറ്റു കൈത്തൊഴിലുകാരും കെട്ടുറപ്പുള്ള ഒരു ഗ്രാമവ്യവസ്ഥയുടെ അവിഭാജ്യഘടകങ്ങളെന്ന നിലയ്ക്കാണ് ഉൽപ്പാദനം നടത്തിയിരുന്നത്. കൈത്തൊഴിലുകാരിൽ പലരും വെറും കൈത്തൊഴിലുകാർ മാത്രമായിരുന്നില്ല. പലപ്പോഴും കൃഷിക്കാർതന്നെയാണ് തങ്ങളുടെ ഒഴിവു സമയങ്ങളിൽ പലതരം കൈത്തൊഴിലുകളിലുമേർപ്പെട്ടിരുന്നത്. സമുദായത്തിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ ഉല്പാദനം കൃഷിയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കൃഷിയെ ആശ്രയിച്ചാണ് കൈത്തൊഴിലുകൾ വളർന്നത്. വ്യവസായങ്ങൾ കാർഷികവ്യവസ്ഥയുമായി അത്രമേൽ ബന്ധപ്പെട്ടവയായിരുന്നു, കൃഷിയും വ്യവസായവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമായിരുന്നു ഗ്രാമവ്യവസ്ഥയുടെ അടിത്തറ. ഈ അടിത്തറയേയാണ് ബ്രിട്ടീഷു വ്യവസായം തകർത്തുകളഞ്ഞത്. 1853-ൽ മാർക്സ് എഴുതി:-

> "ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ആവിയന്ത്രവും സയൻസും ഇന്ത്യയുടെ മുകൾപ്പരപ്പിനെയാകെ തകിടം മറിച്ചു; കൃഷിയും വ്യവസായവും തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തെ തകർത്തുകളഞ്ഞു".

പാശ്ചാത്യമുതലാളികളുടെ ആഗമനത്തിനുമുമ്പ് കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ സ്വഭാവമെന്തായിരുന്നു? ഇതിനേപ്പറ്റി മലബാർ ഗസറ്റിയറിൽ ലോഗനും കൊച്ചിൻ മാനുവലിൽ സി. അച്യുതമേനോനും തിരുവിതാംകൂർ മാനുവലിൽ നാഗമയ്യായും ഏതാണ്ടൊരുപോലെയാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. ഉദാഹരണത്തിന്, '1500-ലെ കൊച്ചി' എന്ന തലക്കെട്ടിൽ കൊച്ചിൻ മാനുവൽ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക:-

> "മദ്ധ്യകാലത്ത് യൂറോപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥയോട് ഏറെക്കുറേ സാമ്യമുള്ള ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായമാണ് കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നത്. രാജ്യത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം അധികാരമുള്ള വ്യക്തി രാജാവാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള ഇടപ്രഭുക്കന്മാരാണ് പ്രാദേശികഭരണം നടത്തിപ്പോന്നത്. രാജ്യം 'നാട്' കളായി, അഥവാ ജില്ലകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നാടിന്റെ ഭരണാധികാരിപിന്തുടർച്ചാവകാശത്തോടുകൂടിയ നാട്ടുവാഴിയായിരുന്നു. സൈനികവും മറ്റുമായ ഭരണസൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി ഓരോ നാട്ടും ദേശങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ദേശത്തിലെ പരമ്പരാഗതനായ പ്രധാനിക്ക് ദേശവാഴി എന്നാണ് പേർ. നാടുവാഴികളുടെ ആശ്രിതരായ ഈ ദേശവാഴികൾ നിശ്ചയിക്കുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് ഭരണം കൊണ്ടുനടത്തുന്നത്. ദേശത്തെ വീണ്ടും വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, അത് ഭൂപരിധിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല, ജാതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. നമ്പൂതിരിമാർ കൂട്ടായി താമസിക്കുന്ന പ്രദേശത്തെ ഗ്രാമമെന്നും നായന്മാർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ തറയെന്നും വിളിച്ചുവന്നു. താണജാതിക്കാർ താമസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ ചേരിയെന്നും വിളിച്ചു. ഇവയ്ക്കെല്ലാം പൊതുവിൽ ഭൂപരിധിയുണ്ട്. എങ്കിലും, വ്യത്യസ്തതകൾ ധാരാളം കാണാവുന്നതാണ്. ഇവിടത്തെ നാട്ടും ദേശവും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലുള്ളവയിൽ നിന്ന് വിഭിന്നമാണ്. ഗ്രാമങ്ങളും നഗരങ്ങളുമെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിലല്ല ഭൂപ്രദേശങ്ങൾ കണക്കാക്കപ്പെടുന്നത്. നായന്മാരുടെ എണ്ണമാണ് അടിസ്ഥാനം. ഉദാഹരണമായി, കോടക്കരനാടിലെ 500, അന്നമനാടിലെ 400, ചെങ്ങഴിനാടിലെ 300, മറ്റും മറ്റും. ഓരോ ജാതിക്കാരുടേയും കാര്യങ്ങൾ നോക്കുന്നത് അതാതു ജാതിക്കാരുടെ തലവന്മാരായിരിക്കും. അതായത്, ഗ്രാമണികൾ, കാരണവന്മാർ, തണ്ടാന്മാർ മുതലായവർ. തറയുടെ കാര്യങ്ങൾ കൊണ്ടുനടത്തുന്നത് കാരണവന്മാരാണ്. അവരുടെ യജമാനനായ ദേശവാഴിയുടേയോ നാട്ടുവാഴിയുടേയോ രാജാവിന്റെയോ ഭൂമിയിൽ കൃഷി വേണ്ടുംവിധം നടക്കുന്നു എന്ന് അവർ പ്രത്യേകം പരിശോധിക്കും. അതിന് അവർക്ക് വിളവിൽനിന്ന് ഒരു പങ്കു ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. യജമാനൻ എപ്പോൾ ആവശ്യപ്പെട്ടാലും സൈനികസേവനങ്ങൾ ചെയ്തുകൊടുക്കാൻ അവർ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. ദേശത്തിന്റെ അതിർത്തിക്കുള്ളിലുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളേയും നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ദേശവാഴികളാണ്. രാജാവിന്റെയും നാട്ടുവാഴിയുടെയും സേനാനായകന്മാർ കൂടിയാണവർ. കല്പന കിട്ടിയാൽ തങ്ങളുടെ കീഴിലുള്ള സൈന്യങ്ങളേയും കൊണ്ട് അവർ പൊയ്ക്കൊള്ളണം. നാടിന്റെ സിവിലും ക്രിമിനലുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലുമുള്ള പരമാധികാരം നിക്ഷിപ്തമായിട്ടുള്ളത് നാട്ടുവാഴികളിലാണ്. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയ പദവിയെ ആശ്രയിച്ചാണ് പ്രസ്തുത അധികാരവും രാജാവിനോടുള്ള കൂറിന്റെ നിലവാരവും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ, വലിയ സൈന്യങ്ങളെ നിലനിറുത്താൻ അവർ ബാദ്ധ്യസ്ഥരാണ്. സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയേയും പദവിയേയും ആസ്പദിച്ചുവേണം അതു ചെയ്യുന്നത്. രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശം ലഭിച്ചാൽ അവർ സൈന്യങ്ങളെയൊരുക്കി യുദ്ധത്തിനു പോവുകയും വേണം ......"

ഇതുതന്നെയാണ് കേരളത്തിലൊട്ടുക്കുമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതി. പ്രാചീനകാലം മുതല്ക്കുതന്നെ, അതായത്, ഫ്യൂഡലിസത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തിനു മുമ്പുമുതല്ക്കുതന്നെ, ഭരണക്രമത്തിലെ ഏറ്റവും അടിയിലുള്ള ഘടകം തറയായിരുന്നു. തറയ്ക്കുതന്നെ ചേരി, മുറി, കര, ഗ്രാമം എന്നും മറ്റുമുള്ള പേരുകളുണ്ടായിരുന്നു. തറയുടെ അതിർത്തിയിൽ പെട്ട കുടുംബങ്ങളുടെ പ്രതിനിധികൾ കൂടെക്കൂടെ ഒത്തു ചേർന്ന് പൊതുക്കാര്യങ്ങളേപ്പറ്റി ആലോചിച്ച് തീരുമാനങ്ങളെടുക്കും. ഇതിന്ന് തറക്കൂട്ടമെന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നത്. പൊതുവഴികളും വഴിയമ്പലങ്ങളും വഴിക്കിണറുകളും അത്താണികളും പണിയുക, അമ്പലങ്ങളുടേയും മറ്റ പൊതുസ്ഥാപനങ്ങളുടേയും ഭരണം നടത്തുക, കൃഷിയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി അണകളും ചിറകളും കുളങ്ങളും മറ്റുമുണ്ടാക്കുക, വിദ്യാഭ്യാസത്തിനേർപ്പാടു ചെയ്യുക, ഉത്സവങ്ങളും ആഘോഷങ്ങളും അടിയന്തരങ്ങളും മറ്റും നടത്തുക—ഇതെല്ലാം തറക്കൂട്ടത്തിന്റെ ചുമതലകളായിരുന്നു. പോലീസും പട്ടാളവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കോടതിയും ജയിലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല എല്ലാ ഭരണകാര്യങ്ങളും തറക്കൂട്ടങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. വ്യക്തികൾ തമ്മിലോ കുടുംബങ്ങൾ തമ്മിലോ കലഹങ്ങളുണ്ടായാൽ തറക്കൂട്ടമിടപെടും. കുറ്റം ചെയ്തവർക്കു ശിക്ഷ വിധിക്കും. ഗൗരവമായ കുറ്റങ്ങൾ ചെയ്തവർ സമുദായത്തിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടാക്കപ്പെടും. കൂട്ടത്തിന്റെ വിധിയനുസരിക്കാൻ എല്ലാവരും ബാദ്ധ്യസ്ഥരായിരുന്നു.

ഇത്തരത്തിലുള്ള അനേകം തറകൾ കൂടിച്ചേർന്നതായിരുന്നു ഒരു നാട്. നാട്ടിലുള്ള എല്ലാ തറകളുടേയും പ്രതിനിധികൾ കൂടിച്ചേർന്ന നാട്ടുകൂട്ടമാണ് നാടിന്റെ പൊതുകാര്യങ്ങൾ നടത്തിപ്പോന്നത്. ഇത്തരം സഭകളുടെ അംഗീകാരത്തോടും പിന്തുണയോടും കൂടിയാണ് നാട്ടുവാഴികൾ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത്.

നാട്ടുവാഴികളുടെ മേധാവിത്വമുറച്ചതിനു ശേഷവും തറകൾ സ്വയം പര്യാപ്തമായ സാമ്പത്തികഘടകങ്ങളായിത്തന്നെ നിലനിന്നുപോന്നു. ആശാരി, മൂശാരി, കൊല്ലൻ, തട്ടാൻ, കല്ലാശാരി, ചെമ്പോടി. വെളുത്തേടൻ, ക്ഷുരകൻ, ശാന്തിക്കാരൻ, അമ്പലവാസി, വൈദ്യൻ, ജോത്സ്യൻ, കൃഷിക്കാരൻ, നെയ്ത്തുകാരൻ തുടങ്ങിയ വിവിധജനവിഭാഗങ്ങൾ ഓരോ തറയിലുമുണ്ടായിരുന്നു. തറക്കൂട്ടമാണ് അവരുടേയെല്ലാം മേൽനോട്ടം വഹിച്ചിരുന്നത്. ഓരോ കുടുംബത്തിനും ആവശ്യമായ സേവനങ്ങൾ അവരിൽ നിന്നു ലഭിച്ചിരുന്നു. പകരം ഓരോ കുടുംബവും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ധാന്യങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗം സാമൂഹ്യസേവനം നടത്തുന്ന ഈ വിവിധ വിഭാഗക്കാർക്കു നൽകണമെന്നും വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. അടിസ്ഥാനപരമായ ഉൽപ്പാദനം കൃഷിയായിരുന്നു. കൃഷിയും കൈത്തൊഴിലും തമ്മിലുള്ള അവിഭാജ്യബന്ധമായിരുന്നു തറയുടെ സാമ്പത്തികാടിസ്ഥാനം.

16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംമുതല്ക്ക് വിദേശികളായ കച്ചവടക്കാർ തമ്മിൽത്തമ്മിലും കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിൽത്തമ്മിലും കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരും വിദേശികളും തമ്മിലും ഒട്ടനവധി കലഹങ്ങളും യുദ്ധങ്ങളും നടന്നു. പക്ഷേ, മുകൾപ്പരപ്പിലുണ്ടായ ഈ മാറ്റങ്ങളൊന്നുംതന്നെ അടിത്തട്ടിൽ നിലനിന്നുപോന്ന സാമൂഹ്യസാമ്പത്തികാടിത്തറയെ മാറ്റിമറിക്കുകയുണ്ടായില്ല.

ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ രാജാവിന്റെ അധികാരങ്ങൾ പരിമിതമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ ചില നികുതി നിർദ്ദേശങ്ങൾക്കെതിരായി 1713-ൽ നാഞ്ചിനാട്ടിലെ നാടാർ പാസാക്കിയ ഒരു പ്രമേയം ഇതിനുദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം: 'കോട്ടപ്പണം' തുടങ്ങിയ അസാധാരണ നികുതികളെ ജനങ്ങൾ യോജിച്ചെതിർക്കണമെന്നാഹ്വാനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ആ പ്രമേയത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:-

> "നമ്മുടെ പൂർവ്വികന്മാർ പണ്ട് അനുഭവിച്ചുപോന്ന എല്ലാ അവകാശാധികാരങ്ങളേയും നമ്മൾ മാനമായ രീതിയിൽ നിലനിറുത്തിപ്പോരേണ്ടതുണ്ട്. ഇങ്ങനെ, നമ്മുടെ അധികാരങ്ങളെ കാത്തുരക്ഷിക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ ഏതെങ്കിലും ഗ്രാമത്തിനോ ഏതെങ്കിലും വ്യക്തികൾക്കോ നഷ്ടം പറ്റുകയാണെങ്കിൽ അവരെ സഹായിക്കാൻ നമ്മുടെ പൊതുഫണ്ടിൽനിന്ന് പണം ചെലവാക്കാവുന്നതാണ്". എപ്പോഴെങ്കിലും ആരെങ്കിലും രഹസ്യമായി ഗവർമ്മെണ്ടിനൊറ്റുനിന്നുകൊണ്ട് രാജ്യത്തിന്റെ താൽപ്പര്യങ്ങളെ അപകടപ്പെടുത്തിയാൽ അയാളെ നാട്ടാരുടെ പരസ്യവിചാരണയ്ക്കു വിധേയനാക്കേണ്ടതാണ്".
>
> — (തിരുവിതാംകൂർ മാനുവലിൽ ഉദ്ധരിച്ചത്.)

കൊച്ചിയിലെ ഡച്ചു കമാണ്ടറായിരുന്ന വാൻ റീഡ്സ് ഒരു മെമ്മോറാണ്ടത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:-

> "മലബാറിലെ യാതൊരു രാജാവിനും ജന്മികളുടെ, അല്ലെങ്കിൽ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ, അല്ലെങ്കിൽ നായന്മാരുടെ താൽപ്പര്യങ്ങൾക്കെതിരായി യാതൊരു കരാറിലും ഏർപ്പെടാൻ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന രാജാവിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകൾ നീക്കം ചെയ്യുകയും നാടുകടത്തുകയും ചെയ്യും".

പോർച്ചുഗീസുകാരുമായും ഡച്ചുകാരുമായും കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ നടത്തിയ ഉടമ്പടികളെല്ലാം പ്രധാനപ്പെട്ട നാട്ടുവാഴികളുടെ സമ്മതത്തോടുകൂടിമാത്രം ചെയ്യപ്പെട്ടവയാണെന്നു കാണാം.

കേരളത്തിലെ മദ്ധ്യകാലരാജാക്കന്മാർ സ്വന്തം നിലനില്പിന്നും രക്ഷയ്ക്കും നാട്ടുവാഴികളേയാണാശ്രയിച്ചിരുന്നത്. അവർക്കു സ്വന്തമായി പട്ടാളമോ പോലീസ് സൈന്യമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. യുദ്ധത്തിന്നു ആളുകളെ ശേഖരിച്ചിരുന്നതും മറ്റും നാട്ടുപ്രമാണിമാരും ദേശവാഴികളുമാണ്.

ഭൂനികുതി അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാവും നാട്ടുവാഴികളും ദേശവാഴികളുമെല്ലാം ധാരാളം അടിമകളെ വച്ചുപോറ്റുകയും അവരേക്കൊണ്ട് വിസ്തൃതമായ പാടങ്ങളിൽ പണിയെടുപ്പിച്ച് നെല്ലുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ചെറുമക്കൾ എന്നപേരിലറിയപ്പെടുന്ന ഈ അടിമകൾ, അല്ലെങ്കിൽ അടിയാളരായിരുന്നു കൃഷിപ്പണി നടത്തിയിരുന്നത്. ലോഗൻ തന്റെ മലബാർ മാനുവലിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ ദേശവാഴിക്ക് തിരുമുല്ക്കാഴ്ചകൾ, കല്യാണക്കാഴ്ചകൾ, വിശേഷപ്പെട്ട സന്ദർഭങ്ങളിലെ പ്രത്യേക തിരുമുല്ക്കാഴ്ചകൾ തുടങ്ങിയ മറ്റു പല ധനാഗമ മാർഗ്ഗങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ദേശത്തിന്നകത്തു വില്പനയ്ക്കു വരികയോ പുറത്തേക്കു കടത്തപ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്ന ചരക്കുകൾക്ക് ചില നിലവാരത്തിലുമുള്ള ചുങ്കങ്ങൾ ചുമത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. ദേശവാഴികൾ നാട്ടുവാഴികളോടും രാജാക്കന്മാരോടും കൂറു പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു എന്നത് നേരാണ്. എങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ സ്വതന്ത്രന്മാരായ സ്വേച്ഛാധിപതികളായിരുന്നു അവർ. കയ്യൂക്കിന്റെ ബലത്തിൽ അവർ പലപ്പോഴും ജനങ്ങളെ ആക്രമിക്കുകയും സ്വത്തുക്കളും മറ്റും പിടിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തല്ലാനും കൊല്ലാനും അവർക്കധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ എല്ലാ അധികാരങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവരുടെ കൈയിലാണ് നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്.

വികേന്ദ്രീകൃതവും, നൂറ്റകണക്കിലുള്ള ദേശവാഴികളുടേയും നാട്ടുവാഴികളുടേയും ചുങ്കവ്യവസ്ഥകൾകൊണ്ടുമതിൽ കെട്ടപ്പെട്ടതുമായ ഈ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥ, കച്ചവടത്തിന്റേയും മുതലാളിത്തരീതിയിലുള്ള വ്യാവസായികോല്പാദനത്തിന്റേയും വളർച്ചയ്ക്ക് പ്രതിബന്ധമായിരുന്നു. കൂടുതൽ കേന്ദ്രീകൃതമായ ഭരണവ്യവസ്ഥകൾ ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. വിദേശികളുമായുള്ള കച്ചവടവും പണത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ചരക്കുവിനിമയവും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയ ഈ ഘട്ടത്തിലാണ് കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ സാമ്പത്തിക കാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതൽ അധികാരം സമ്പാദിക്കാനാഗ്രഹിച്ചത്. കേരളക്കരയിലെ വിവിധഭാഗങ്ങളിൽ പാണ്ടികശാലകളും വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളും സ്ഥാപിച്ച വിദേശികളും അതിന്നനുകൂലമായിരുന്നു. കച്ചവടത്തിൽ രാജാവിന്റെ കുത്തകാധികാരമുണ്ടാകുന്നതു തങ്ങൾക്കു ഗുണകരമായിട്ടാണ് കലാശിക്കുക എന്നവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ, ഇത്തരത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ ദേശവാഴികളുടേയും നാട്ടുവാഴികളുടേയും താല്പര്യങ്ങൾക്കെതിരായിരുന്നു. അങ്ങനെ, രാജാവും പ്രാദേശിക നാട്ടുവാഴികളും തമ്മിലുള്ള മത്സരങ്ങൾ മൂർച്ഛിച്ചു. നാട്ടുവാഴി—ദേശവാഴിമേധാവികളുടേയും പ്രാദേശിക സഭകളുടേയും അധികാരങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാനും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ എല്ലാ അധികാരങ്ങളും സ്വന്തം കൈയിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കാനുമാണ് രാജാവു പരിശ്രമിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂറിലെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മരാജാവ്" ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടന്ന നാട്ടുവാഴിപ്രഭുക്കളുടെ അധികാരവകാശങ്ങളവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് രാജ്യത്തെയാകെ ഏകീകരിക്കാൻ വേണ്ടി നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇതിന്നുദാഹരണമാണ്. ബ്രിട്ടീഷ് റസിഡണ്ട് കേണൽ മൺറോ ഭരണപരമായ പല പരിവർത്തനങ്ങളും നടപ്പിൽ വരുത്തി. വലിയ സർവ്വാധികാര്യക്കാരുടേയും സർവ്വാധികാര്യക്കാരുടേയും പദവികളവസാനിച്ചു. അവരുടെ സ്ഥാനത്ത് പുതിയ താസിൽദാർമാരാവിർഭവിച്ചു. ഇതുതന്നെയാണ് കൊച്ചിയിലും മലബാറിലുമുണ്ടായത്. കൊച്ചിയിൽ 1762-ലാണ് നാട്ടുവാഴി—ദേശവാഴികളുടെ രാഷ്ട്രീയവും സൈനികവുമായ അവകാശങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. സ്റ്റേറ്റാകെ 10 കാര്യക്കാരന്മാരുടെ കീഴിൽ 10 താലൂക്കുകളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ഓരോ താലൂക്കും ഓരോ താസിൽദാരുടെ കീഴിലായി. മലബാർ നേരിട്ടുതന്നെ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിൻകീഴിലായി. അവിടേയും പ്രാദേശികഭരണത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു കേന്ദ്രീകൃതമായ ഭരണവ്യവസ്ഥയാരംഭിച്ചു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭമായപ്പോഴേക്കും കേരളത്തിന്റെ ഭരണവ്യവസ്ഥയാകെമാറി. ദേശവാഴിഭരണവും തറക്കൂട്ടങ്ങളും അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. അതിന്റെ സ്ഥാനത്ത് കേരളത്തിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിന്നെതിരായ താസിൽദാർഭരണം നിലവിൽ വന്നു. ഡോക്ടർ ബുക്കാനൻ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക:-

> "ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥയിൽ രാജാവിന്നു തന്റെ കീഴാളരുടെ നിലങ്ങളിൽനിന്ന് നേരിട്ടു നികുതി പിരിക്കാനോ നേരിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയാധികാരം പ്രയോഗിക്കാനോ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. പരിമിതമായ അധികാരങ്ങളേ രാജാവിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പുതിയ ഭരണവ്യവസ്ഥയിൽ രാജാവിന്റെ കൈയിൽ അനിയന്ത്രിതമായ അധികാരങ്ങൾ നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടു. തന്റെ കല്പനകളെ ലംഘിക്കാൻ മുതിരുന്ന ദേശവാഴികളെ നിലയ്ക്കു നിറുത്താനോ നശിപ്പിക്കാനോ കെല്പുള്ള സൈനികശക്തിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു".

മലബാർ-കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂർ പ്രദേശങ്ങളെ യോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരൊറ്റ സംസ്ഥാനം രൂപവല്ക്കരിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർ തയ്യാറായില്ല. മലയാളഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങളെ മുഴുവനും യോജിപ്പിച്ചാൽ ജനാധിപത്യശക്തികൾ നിയന്ത്രണാതീതമായി വളരുമെന്നും ഒടുവിലത് തങ്ങൾക്കെതിരായിത്തീരുമെന്നും അവർ മുൻകൂട്ടി കണ്ടിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം. അതുപോലെതന്നെ തകരാൻ തുടങ്ങിയ നാട്ടുവാഴി പ്രഭുത്വത്തെ പൂർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കാനും അവർ മുതിരുകയുണ്ടായില്ല. നാട്ടുവാഴിപ്രഭുക്കളുടെ രാഷ്ട്രീയവും ഭരണപരവും സൈനികവുമായ അവകാശാധികാരങ്ങളവസാനിപ്പിക്കുകയും അതേസമയത്തുതന്നെ സാമൂഹ്യമായ മേധാവിത്വം നിലനിറുത്തുകയുമാണു ചെയ്യുന്നത്. മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രീയാധികാരങ്ങളില്ലാതായിക്കഴിഞ്ഞ അതേ നാട്ടുവാഴികളുടെ പിന്തുണയോടു കൂടിത്തന്നെ തങ്ങളുടെ ചൂഷണഭരണമുറപ്പിക്കാനുള്ള പുതിയ പദ്ധതികൾ അവരാവിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഏതായാലും കേരളത്തിന്റെ പരമ്പരാഗതമായ ഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റേയും സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ ബന്ധങ്ങളുടെയും അടിത്തറ പുഴക്കാനും ഓണംകേറാമൂലകളിലേക്കു പോലും തങ്ങളുടെ നവീനമായ വ്യവസായങ്ങളുടെ സന്ദേശമെത്തിക്കാനും ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണാധികാരികളെ സഹായിച്ച മാറ്റങ്ങളായിരുന്നു ഇവ.

V

ക്രിസ്താബ്ദം 1347-ൽ ഇബ്ൻ ബാട്ടൂട്ടാ, അഥവാ അബു അബ്ദുല്ല മൊഹമ്മദ് എന്ന ഒരു അറേബിയൻ സഞ്ചാരി കേരളം സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായി. അക്കാലത്തു നല്ല ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. ബസ്സും ലോറിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തീവണ്ടിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. നല്ല റോഡുകൾ പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പിന്നെ എങ്ങനെയാണ് വിവിധ പ്രദേശങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള കച്ചവടം നടന്നിരുന്നത്? ഇബ്ൻ ബാട്ടൂട്ടാ എഴുതുന്നു:-

> "ഏതെങ്കിലും കച്ചവടക്കാരന്ന് ചരക്കുകൾ വാങ്ങുകയോ വില്ക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടിവരുമ്പോൾ അവയെ മനുഷ്യരുടെ പുറത്തു ചുമന്നുകൊണ്ടുപോവുകയാണു പതിവ്. കൂലിക്കു ചരക്കുകൾ ചുമക്കാൻ ധാരാളം ആളുകൾ എല്ലായ്പ്പോഴും തയ്യാറാണ്… ഓരോ കച്ചവടക്കാരന്റേയും കൂടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള നൂറോ ഇരുനൂറോ ചുമട്ടുകാരെ നിങ്ങൾക്ക് കാണാം. കച്ചവടക്കാരൻ ചുമട്ടുകാരുടെ കൂടെ നടന്നുപോകും".

വിദേശികളുമായുള്ള കച്ചവടബന്ധങ്ങൾ വളർന്നപ്പോൾ ഈ അപരിഷ്കൃതമാർഗ്ഗം അപര്യാപ്തമായിത്തീർന്നു.

യന്ത്രങ്ങൾ വഴിയായി തുരുതുരെ നിർമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ബ്രിട്ടീഷു വ്യവസായച്ചരക്കുകൾ തുടർച്ചയായി ഇറക്കുമതിചെയ്യാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ അവയ്ക്കു പകരമായി അസംസ്കൃതസാമഗ്രികൾ കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയണം. ഇതു രണ്ടും ഫലപ്രദമായി നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം ഇന്ത്യയുടെ തുറമുഖങ്ങളേയും ഉടൾനാടുകളേയും ബന്ധപ്പെടുത്തേണ്ടതാവശ്യമായി വന്നു. പുതിയ ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ കൂടാതെ കച്ചവടത്തേയും വ്യവസായത്തേയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുക സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല.

കടലും കായലുകളും പുഴകളുമായിരുന്നു പ്രാചീന കാലം മുതല്ക്കുതന്നെ കേരളത്തിന്റെ പ്രധാന ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുമുതല്ക്കു വിദേശികളുമായുള്ള കച്ചവടബന്ധങ്ങൾ വളർന്നപ്പോൾ ഈ ജലമാർഗ്ഗങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യവും വർദ്ധിച്ചു. മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളോളം കാലം പോർച്ചുഗീസുകാരും ഡച്ചുക്കാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും കേരളക്കരയുമായി കച്ചവടം നടത്തിയത് പ്രധാനമായും ജലമാർഗ്ഗത്തിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്. ഈ കാലത്തു തന്നെ പല പുതിയ തോടുകളും പുതിയ പുഴകളും പുതിയ തുറമുഖങ്ങളും നിർമ്മിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ആലപ്പുഴ വലിയൊരു തുറമുഖപട്ടണമായി ഉയർന്നുവന്നത് ഈ ഘട്ടത്തിലാണ്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും തോടുകൾക്കും പുഴകൾക്കും പുറമേ, റോഡുകളും ആവിർഭവിക്കാൻ തുടങ്ങി. 1862 നും 1872 നുമിടയിലാണ് പ്രധാനപ്പെട്ട പല റോഡുകളും ഉൽഘാടനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യമായപ്പോഴേക്കും കേരളത്തിന്റെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റേ അറ്റം വരെ ഒട്ടനവധി പുതിയ റോഡുകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു.

പക്ഷേ, യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ കച്ചവടത്തേയും ഉല്പാദനത്തേയും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വ്യവസായ വിപ്ലവവുമായി കൂട്ടിയിണക്കിയത് റയിൽവേപ്പാതകളാണ്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരങ്ങളേയും തുറമുഖങ്ങളേയും കൂട്ടിയിണക്കുന്ന റയിലുകൾ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഉടമയിലും നേതൃത്വത്തിലുമുള്ള റയിൽവേക്കമ്പനികളാണ് ഈ പുതിയ സംരംഭം തുടങ്ങിയത്.

മദ്രാസിൽനിന്നുള്ള ഒരു റയിൽവേപ്പാത 1861-ൽ മലബാറിലേക്കുകൂടി നീട്ടപ്പെട്ടു. കൊച്ചി-തിരുവിതാംകൂർ ഭാഗങ്ങളിലേക്കുള്ള റയിൽവേപ്പാതകളേപ്പറ്റിയും അന്വേഷണങ്ങളും പരിശോധനകളുമാരംഭിച്ചു. എങ്കിലും 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിൽ മാത്രമേ അവ രൂപം കൊണ്ടുള്ളു. 1902-ലാണ് ഷൊറണൂർ-കൊച്ചി ലൈൻ തുറക്കപ്പെട്ടത്. 1900-ൽ നിർമ്മിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കൊല്ലം-തിരുനെൽവേലി ലൈൻ പൂർത്തിയായത് 1904-ലാണ്.

റയിൽവേകൾ വെറും ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമല്ല. സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥയിൽ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങൾ വരുത്താൻ കെല്പുള്ള ശക്തികൾ അവയിലടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷുഭരണത്തിന്റെ ഭാവി ഫലങ്ങൾ എന്ന തന്റെ ലേഖനത്തിൽ മാർക്സ് എഴുതിയതു നോക്കുക:-

> "ബ്രിട്ടീഷു മില്ലുടമകൾ റയിൽവേപ്പാതകൾ നിർമ്മിച്ച് ഇന്ത്യയെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, പരുത്തിയും മറ്റ് അസംസ്കൃതസാമഗ്രികളും വളരെ ആദായകരമായ വിധത്തിൽ വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി ഉല്പാദനം നടത്തി ലാഭമുണ്ടാക്കണമെന്ന ഏക വിചാരമാണ് ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ളത്. പക്ഷേ, ഇരുമ്പും, കല്ക്കരിയും ധാരാളമായി കിട്ടുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിൽ ലോക്കോമോട്ടിവുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിന്നുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ അവയെ എളുപ്പത്തിൽ പിൻവലിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. ഒരു വലിയ രാജ്യത്തിൽ ഒന്നോ രണ്ടോ റയിൽവേകൾ സ്ഥാപിച്ചതുകൊണ്ടു കാര്യമായില്ല. റയിൽവേയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് അടിയന്തിരവും സുപ്രധാനവുമായ ആവശ്യങ്ങളെ നിറവേറ്റുന്നതരത്തിലുള്ള വ്യവസായവല്ക്കരണം ആവശ്യമായി വന്നേക്കും. അങ്ങനെ, റയിൽവേയുമായി അടുത്ത ബന്ധമില്ലാത്ത ചില വ്യവസായങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയും യന്ത്രസാമഗ്രികൾ ഏർപ്പെടുത്തേണ്ടിവരും. അതിനാൽ ഇന്ത്യയിൽ റയിൽവേകളാണ് ആധുനികമായ വ്യവസായവല്ക്കരണത്തിന്റെ മുന്നോടിയായി നിലകൊള്ളുക. അപ്രകാരമുണ്ടായിത്തീരുന്ന വ്യവസായവല്ക്കരണം പരമ്പരയായി തുടർന്നുവരുന്ന തൊഴിൽ വിഭജനവ്യവസ്ഥയെ—ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഇന്ത്യയിലെ വിവിധ ജാതികൾ നിലകൊള്ളുന്നത്—തകിടം മറിക്കുന്നതും. തന്നിമിത്തം ഇന്ത്യയുടെ പുരോഗതിയും ശക്തിയും നിശ്ചലമാവുന്നതുമാണ്".

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർത്ഥത്തിൽത്തന്നെയാണ് കേരളത്തിൽ പോസ്റ്റാഫീസുകളും കമ്പിയാഫീസുകളും പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ തുടങ്ങിയത്. 1857-ൽ ആലപ്പുഴയിലും 1863-ൽ കൊല്ലത്തും പോസ്റ്റാഫീസുകൾ തുറന്നു. 1864-ൽ കമ്പിയാഫീസും വന്നു. കേരളത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേക്കും ഇവ അതിവേഗം പരന്നുപിടിച്ചു.

ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ വ്യവസായത്തേയും വാണിജ്യത്തേയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താൻ വേണ്ടിയാണ് ഇവയെല്ലാം നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടത് എന്നതു ശരിയാണ്. പക്ഷേ, വൈയവസായിക യുഗത്തിന്റെ ഈ നേട്ടങ്ങൾ കേരളത്തിലെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലാകെ മാറ്റങ്ങളുണ്ടാക്കി. ആധുനിക പരിഷ്ക്കാരത്തിന്റേയും ആധുനിക ചിന്തകളുടേയും അലകൾ കേരളത്തിലെ പട്ടണപ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, ഉൾനാടുകളിൽപ്പോലും അടിക്കാൻ തുടങ്ങി. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിൽത്തന്നെയാരംഭിച്ച ആധുനിക വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായവും അതിനെത്തുടർന്നാരംഭിച്ച അച്ചടിശാലകളും പുസ്തകങ്ങളും ഒടുവിൽ മാസികകൾ, പത്രങ്ങൾ മുതലായവയുമെല്ലാം പുരോഗമനപരമായ ഈ ഗതിക്രമത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി.

VI

ഇംഗ്ലണ്ടിലെ കച്ചവട മുതലാളിത്തം വ്യവസായ മുതലാളിത്തമായി മാറിയതെങ്ങനെയെന്ന് മുമ്പു വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതിന്നുശേഷമാണ് കേരളത്തിലെ നാടൻ വ്യവസായങ്ങൾ നശിക്കുകയും ബ്രിട്ടീഷു വ്യവസായച്ചരക്കുകൾ വിപുലമായതോതിൽ കേരളത്തിലേക്ക് ഇറക്കുമതിചെയ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തത്. ഗതാഗതസൗകര്യത്തിലുണ്ടായ പുരോഗതി ഇതിന്നു വളരെ സഹായകരമായിത്തീർന്നു.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യകാലം വരേയും അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോകാനും തങ്ങളുടെ വ്യവസായച്ചരക്കുകൾ ഇന്ത്യയിൽ ഇറക്കുമതിചെയ്ത് വിറ്റഴിക്കാനും മാത്രമാണ് ബ്രിട്ടീഷു മുതലാളികൾ പരിശ്രമിച്ചത്. എന്നാൽ, അതിന്നുശേഷം അതിപ്രധാനമായ മറ്റൊരു മാറ്റമുണ്ടായി. ബ്രിട്ടീഷുമുതലാളികൾ കൊള്ളയടിച്ചുണ്ടാക്കിയ സ്വത്തുക്കളുടെ ഒരു ഭാഗം ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെ മൂലധനമായി നിക്ഷേപിക്കാൻ തുടങ്ങി. അസംസ്കൃത സാമഗ്രികൾ ആദായകരമായി സമ്പാദിച്ചും കുറഞ്ഞ കൂലികൊടുത്ത് ഇന്ത്യൻ തൊഴിലാളികളെ ചൂഷണംചെയ്തും അവർ പിടുപ്പതു ലാഭമുണ്ടാക്കി കയറ്റി അയയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. ചുരുങ്ങിയ മൂലധനം മാത്രം നിക്ഷേപിച്ച് ധാരളം ലാഭമടിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർ കേരളക്കരയിൽ കണ്ടെത്തിയ ഒരു പ്രധാന രംഗം തോട്ടങ്ങളായിരുന്നു. ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ ബ്രിട്ടീഷു മേധാവിത്വം ഉറച്ചുകഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് വലിയ പ്രതിഫലമൊന്നും കൊടുക്കാതെതന്നെ കേരളത്തിലെ മലംപ്രദേശങ്ങളിൽ വിസ്തൃതമായ തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചു.

1857-ൽ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷു തോട്ടമുടമകളുടെ ഒന്നാമത്തെ സംഘടന-വയനാട് പ്ലാൻടേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ-കേരളത്തിലാണ് സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടത്. അതിനെത്തുടർന്ന് പല ബ്രിട്ടീഷു മുതലാളികളും തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ തുടങ്ങി. 1862-ൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ പീരുമേട്ടു കുന്നുകളിൽ മൺറോ എന്ന ഒരു വെള്ളക്കാരൻ ഹോപ്പ് എസ്റ്റേറ്റ് എന്ന ഒരു കാപ്പിത്തോട്ടമുണ്ടാക്കി. 1864-ൽ മറ്റൊരു വെള്ളക്കാരൻ ഒരു തേയിലത്തോട്ടം സ്ഥാപിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷു ഭരണത്തിന്റെ ചട്ടുകം മാത്രമായിക്കഴിഞ്ഞ തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റ് വെള്ളക്കാർക്കനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥകളും കരാറുകളും ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുത്തുകൊണ്ട് തോട്ടമുടമകളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെണ്ടിന്റെ ചെലവിൽ വമ്പിച്ച തുകകൾ ചെലവിട്ട് ഒന്നാംതരം റോഡുകളുണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുകയും മറ്റാവശ്യമായ സൗകര്യങ്ങൾ ചെയ്തു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ, ബ്രിട്ടീഷു മുതലാളികളുടെ ഒട്ടനവധി തോട്ടങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1874-ൽ സെൻട്രൽ ട്രാവൻകൂർ പ്ലാൻടേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ എന്ന സംഘടന രൂപമെടുത്തു. 1888-ൽ കണ്ണൻദേവൻ പ്ലാൻടേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1893-ൽ ബാംഗളൂരിൽവച്ച് യുനൈറ്റഡ് പ്ലാൻടേഴ്സ് അസോസിയേഷൻ ഓഫ് സൗത്ത് ഇൻഡ്യാ (ഉപാസി) ഉടലെടുത്തു. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭമായപ്പോഴേക്കും തിരുവിതാംകൂറിൽമാത്രം 25,000 ഏക്കർ വിസ്താരംവരുന്ന 66 തേയിലത്തോട്ടങ്ങളും 12,600 ഏക്കർ വിസ്താരമുള്ള റബർ, കാപ്പി തുടങ്ങിയ മറ്റു തോട്ടങ്ങളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏതാണ്ടിതുപോലെയൊക്കെത്തന്നെയാണ് കൊച്ചിയിലും മലബാറിലും ബ്രിട്ടീഷുതോട്ടങ്ങൾ ഉയർന്നു വന്നത്. 20-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭമായപ്പോഴേക്കും പണക്കാരായ അപൂർവ്വം ചില കേരളീയരും തോട്ടം വ്യവസായങ്ങളിലേർപ്പെടുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ, മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നത് ബ്രിട്ടീഷുതോട്ടങ്ങൾ തന്നെയാണ്. കണ്ണൻദേവൻ കമ്പനി മാത്രം 200 ചതുരശ്ര നാഴികയിലധികം (1,40,000 ഏക്കർ) ഭൂമി കൈവശപ്പെടുത്തിവച്ചിട്ടുണ്ട്.

തോട്ടങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, മറ്റു വ്യവസായരംഗങ്ങളിലും ബ്രിട്ടീഷു മുതലാളികളുടെ ശ്രദ്ധപതിഞ്ഞു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യമായപ്പോഴേക്കും കേരളത്തിന്റെ നാടൻ നെയ്ത്തുവ്യവസായം അധഃപതിക്കുകയും വിദേശീയ മിൽത്തുണികളുടെ സ്വാധീനശക്തി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രമത്തിൽ കേരളത്തിൽത്തന്നെ പരിഷ്കരിച്ച ചില ടെക്സ്റ്റൈൽ മില്ലുകൾ പൊന്തിവരാൻ തുടങ്ങി. ബാസൽ മിഷ്യൻ എന്ന ജർമ്മൻ പാതിരിസംഘം 1851-ൽ കണ്ണൂരിലും കോഴിക്കോട്ടും ഓരോ ഫാക്ടറി സ്ഥാപിച്ചു. ബാസൽ മിഷ്യൻകാരാണ് കേരളത്തിലാദ്യമായി ടെക്സ്റ്റൈൽ വ്യവസായം തുടങ്ങിയത്. 1881-ൽ കൊല്ലത്ത് ജയിംസ്ഡാറാ എന്ന അമേരിക്കൻ ഒരു കോട്ടൻമിൽ തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിലാദ്യമായി സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഈ കോട്ടൺമില്ലാണ് ഏ.ഡി. കോട്ടൺമിൽ എന്ന പേരിലറിയപ്പെട്ടുവന്നത്. (ഇപ്പോളത് പാർവ്വതീ മിൽസ് ആണ്). 1905-ൽ സീതാറാം ഫാക്ടറി എന്ന പേരിൽ ഒരു ഹാൻഡ്ലൂം ഫാക്ടറി സ്ഥാപിതമായി. കോഴിക്കോട്ട് മലബാർ കോട്ടൺ സ്പിന്നിങ്ങ് ആൻഡ് വീവിങ്ങ് കമ്പനി എന്ന മറ്റൊരു ഫാക്ടറിയും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു.

ബാസൽമിഷ്യൻകാർതന്നെയാണ് കേരളത്തിലാദ്യമായി ഓട്ടു(ടൈൽ) വ്യവസായം ആരംഭിച്ചത്. 1865-ൽത്തന്നെ അവർ മംഗലാപുരത്ത് ഒരു ടൈൽ ഫാക്ടറി ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവരുടെതന്നെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ 1874-ൽ കോഴിക്കോട്ടിന്നടുത്തുള്ള പുതിയറയിലും 1891-ൽ പൊന്നാനിക്കടുത്തുള്ള കൊടക്കലും 1892-ൽ ഒലവക്കോട്ടും ഓരോ ടൈൽ ഫാക്ടറിയാരംഭിച്ചു. ഇതേ കാലത്തുതന്നെ ഫെൻക ആൻഡ് കമ്പനിക്കാരുടെ മറ്റൊരു ഫാക്ടറി ഫറോക്കിലും സ്ഥാപിതമായി. പ്രാചീന കാലത്തുതന്നെ കേരളത്തിലെ കയർ പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. കപ്പലുകളുടെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും മറ്റും അതു ധാരാളമായി ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പിന്നീട് പോർച്ചുഗീസുകാരുടേയും ഡച്ചുകാരുടേയും വരവിന്നുശേഷം കയറുല്പന്നങ്ങൾക്ക് പുതിയൊരുത്തേജനം കിട്ടി. ആദ്യം വീടുകളിൽ വച്ച് ഒരു കുടിൽ വ്യവസായമെന്ന നിലയ്ക്കാണ് കയർ പിരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യകാലമായപ്പോഴേക്കും ഈ രംഗത്തിലും ഫാക്ടറികളാരംഭിച്ചു. ആദ്യമായി 1859-ൽ ന്യൂയോർക്കിലെ ആർച്ചർ ആൻഡ് ബുൾ എന്ന കമ്പനിയുടെ പങ്കാളിയായ ജയിംസ് ഡാറാ എന്ന അമേരിക്കനാണ് ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു കയർഫാക്ടറി സ്ഥാപിച്ചത്. ഈ ഫാക്ടറിയാണ് പിന്നീട് ഡാറാസ്മെയിൽ കമ്പനിയായി വളർന്നത്. ഏറെക്കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ബ്രിട്ടീഷുകാരുടേയും അമേരിക്കരുടേയും വകയായി കയർ പായകളും കയർ തടുക്കുകളും ഉണ്ടാക്കുന്ന മറ്റു ചില ഫാക്ടറികളും സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. കാലക്രമത്തിൽ കേരളീയരായ മുതലാളികളും വ്യവസായങ്ങളിൽ പണം നിക്ഷേപിക്കാൻ തുടങ്ങി.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും വിദേശീയരുടേയും നാടൻ മുതലാളികളുടേയും നേതൃത്വത്തിൽ വേറേയും ചില വ്യവസായ സ്ഥാപനങ്ങൾ കേരളത്തിലാവിർഭവിച്ചു. അങ്ങനെ, ഇന്ത്യയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലെന്നപോലെതന്നെ കേരളത്തിലും മുതലാളിത്തം തല ഉയർത്തി.

നവയുഗം, വ്യവസായപതിപ്പ് 1958

കെ. ദാമോദരൻ

കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് പാർട്ടിയുടെ കേരളത്തിലെ സ്ഥാപകനേതാക്കളിൽ ഒരാളും മാർക്സിസ്റ്റ് സൈദ്ധാന്തികനും എഴുത്തുകാരനുമായിരുന്നു കെ. ദാമോദരൻ (ഫെബ്രുവരി 25, 1904–ജൂലൈ 3, 1976). മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ വില്ലേജിൽ പൊറ്റൂർ ദേശത്ത് കീഴേടത്ത് എന്ന സമ്പന്ന നായർ കുടുംബത്തിൽ കിഴക്കിനിയേടത്ത് തുപ്പൻ നമ്പൂതിരിയുടേയും കീഴേടത്ത് നാരായണി അമ്മയുടേയും മകനായാണ് ദാമോദരൻ ജനിച്ചത്. കേരള മാർക്സ് എന്നാണ് അദ്ദേഹം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. 'പാട്ടബാക്കി' എന്ന നാടകരചനയിലൂടെയും അദ്ദേഹം പ്രശസ്തനായി. കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി കോളേജിൽ വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ദേശീയപ്രസ്ഥാനങ്ങളോട് ആകർഷിക്കപ്പെട്ടു. നിയമലംഘന പ്രസ്ഥാനത്തിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു.

കാശിവിദ്യാപീഠത്തിലെ പഠനകാലഘട്ടം മാർക്സിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളോട് താൽപര്യം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. തികഞ്ഞ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാരനായാണ് കേരളത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയത്. പൊന്നാനി ബീഡിതൊഴിലാളി പണിമുടക്കിൽ പങ്കെടുത്ത് അറസ്റ്റ് വരിച്ചു. നവയുഗം വാരികയുടെ പത്രാധിപരായിരുന്നു. പാർട്ടി പിളർന്നപ്പോൾ സി. പി. ഐ.-യിൽ ഉറച്ചുനിന്നെങ്കിലും അവസാനകാലത്ത് പാർട്ടിയിൽ നിന്നും അകന്നു. ജവഹർലാൽ നെഹ്രു സർവ്വകലാശാലയിൽ ഇന്ത്യൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് ചരിത്രം തയ്യാറാക്കാനുള്ള പഠനത്തിനിടെ 1976 ജൂലൈ 3-ന് അന്തരിച്ചു. പദ്മം ജീവിതപങ്കാളിയായിരുന്നു.

പിൻകുറിപ്പ്

- സായാഹ്ന പുറത്തിറക്കുന്ന ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുവാനായി ഒരിക്കലും ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറോ ഡെസ്ക് ടോപ് ആപ്ലിക്കേഷനുകളോ ആവശ്യമില്ല. ആധുനിക മനുഷ്യന്റെ സന്തതസഹചാരിയായ സ്മാർട്ട് ഫോണുകളുടെ സ്ക്രീനിൽ തന്നെ വായിക്കുവാൻ തക്ക രീതിയിലാണു ഈ പിഡിഎഫുകൾ വിന്യസിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഫോണിന്റെ വീതിക്കു നിജപ്പെടുത്തിയ രീതിയിലാണു് മാർജിനുകൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതു്.
- പിഡിഎഫ് പ്രമാണങ്ങൾ വായിക്കുവാനുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ എല്ലാതരം സ്മാർട്ട്ഫോണുകളിലും ഇന്നു ലഭ്യമാണു്. എന്നിരിക്കിലും സൗജന്യമായി കിട്ടുന്ന അഡോബി അക്രോബാറ്റ് റീഡർ ആണു് ഇവയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയതു്. അതുകൊണ്ടു് അഡോബി റീഡർ ഇൻസ്റ്റാൾ ചെയ്യുകയും അതിൽ ഈ ഫോൺ പിഡിഎഫുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്യുക.

കെ ദാമോദരന്റെ സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ 9

ഫോൺ പതിപ്പുകളുടെ കണ്ണികൾ

1. കേരളത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിന്റെ ഉത്ഭവം
2. കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തികഭദ്രത
3. പണമിറക്കാൻ ഗവർമ്മെണ്ട്, ലാഭം തട്ടാൻ മുതലാളി!
4. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നേരെ
5. രണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾ
6. ഇടപെടൽ
7. പതിനൊന്നാംവകുപ്പും സംവരണവും
8. പുതിയ മന്ത്രിസഭ
9. കമ്യൂണിസ്റ്റ് വിരുദ്ധശക്തികളുടെ കൂട്ടുകെട്ട് വിജയിക്കുകയില്ല
10. കർഷകസമരം
11. സാമുദായിക ലഹളകളുടെ പാഠം
12. ഗോവ വിമോചനം—അഭിനന്ദനങ്ങൾ!
13. ഇന്ത്യയും സോഷ്യലിസവും
14. പുതിയ ലോകത്തിൽ പുതിയ ഇന്ത്യ
15. കോൺഗ്രസ്സിന്റെ സോഷ്യലിസം
16. സോഷ്യലിസത്തിലേയ്ക്കുള്ള വ്യത്യസ്തമാർഗ്ഗങ്ങൾ
17. സോഷ്യലിസത്തിലേയ്ക്കുള്ള ഇന്ത്യയുടെ മാർഗ്ഗം
18. കേരളത്തിലെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് വിജയം
19. സാമ്പത്തിക സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലൂടെ സോഷ്യലിസത്തിലേക്ക്
20. യൂട്ടോപ്യ
21. ഫാസിസം
22. ഫ്രഞ്ചു വിപ്ലവം
23. സോവിയറ്റ് ചൈന
24. മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയിലെ വടംവലി
25. ജയിലിന്റെ മനശ്ശാസ്ത്രം

വെബ് പതിപ്പു കണ്ണികൾ

1. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 1
2. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 2
3. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 3
4. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 4
5. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 5
6. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 6
7. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 7
8. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 8
9. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 9
10. കെ ദാമോദരൻ: സമ്പൂർണ്ണകൃതികൾ ഭാഗം 10

സായാഹ്ന ഫൗണ്ടേഷൻ, ജഗതി, തിരുവനന്തപുരം 695014